

Hermed sluttede forespørgslen.

Formanden:

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.30.

Mødet udsat kl. 12.36

Mødet genoptaget kl. 13.30

Den sidste sag på dagsordenen var:

13) Forespørgsel nr. F 41:

Forespørgsel til kulturministeren:

»Ministeren bedes redegøre for, hvilke initiativer regeringen agter at tage for at sikre, at betalingskanaler i form af »pay per view« ikke betyder indskrænkninger i public service-stationernes muligheder for at sende nationale sportsbegivenheder og kulturelle begivenheder, samt hvilke virkemidler regeringen vil tage i anvendelse, herunder modregning i offentlig støtte, påbud og afgifter på »pay per view«?

Af Bent Hindrup Andersen (EL) og Keld Albrechtsen (EL).

(Forespørgslen anmeldt 4/2 97. Fremme af forespørgslen vedtaget 7/2 97).

Begrundelse

Bent Hindrup Andersen (EL):

Den tekniske udvikling på medieområdet er i stadig udvikling. Nye muligheder og dermed også nye problemstillinger melder sig.

Enhedslisten er som bekendt ikke en del af det politiske medieforlig eller aftalen om total liberalisering af teleområdet. Det er imidlertid ikke ensbetydende med, at vi ikke følger med udviklingen og med hele vores kritiske indstilling ikke er parate til at påvirke udviklingen. Senest er det den såkaldte »pay per view« tv-form, der har skabt debat. Den meget omtalte boksekamp mellem Holmes og Nielsen satte for alvor denne form for betalings-tv på dagsordenen.

På dansk taler vi om et lukket tv-kredsløb, som man kun kan se ved at betale sig ind pr. kik. Men betalings-tv i form af abonnement har eksisteret længe med TV 1000 og FilmNet, hvor den månedlige abonnementsafgift er på hhv. 150 og 200 kr. Det er en ny teknologisk mulighed, som findes, og brugerne kan alt efter økonomisk formåen benytte sig heraf. Denne form for medieprivatisering og direkte brugerbetaling må ikke forringe de licens- og offentligt finansierede kanalers vilkår.

Vi mener derfor, at der er behov for nogle klare retningslinjer for benyttelsen af denne tv-form. Det er baggrunden for, at vi har rejst forespørgselsdebatten i dag. Det er mit håb, at Folketinget og ministeren kan tilslutte sig, at nationale begivenheder, kulturelle og sportslige aktiviteter, der har fået offentlig støtte, skal være tilgængelige for alle, der betaler licens. Og jeg håber også, at der er vilje til at tage de nødvendige virkemidler i anvendelse for at sikre dette.

Besvarelse

Kulturministeren (Ebbe Lundgaard):

Jeg vil gerne starte med at takke Enhedslisten for forespørgselen.

Som jeg allerede ved flere lejligheder har tilkendegivet, så er jeg enig med spørgeren i, at udsendelser fra vigtige sportsbegivenheder og kulturbegivenheder i øvrigt ikke bør forbeholdes de seere, som abonnerer på betalings-tv.

Som bekendt er EF-direktivet om tv uden grænser under revision. Europa-Parlamentet foreslog under sin behandling af revisionsforslaget i november sidste år en ny bestemmelse om tv-stationers eneret til at transmittere vigtige sportsbegivenheder. Forslagets formål er at sikre, at alle seere har adgang til direkte transmissioner af sådanne vigtige sportsbegivenheder uden at skulle betale ekstra for det. Det vil sige, at betalings-tv-stationer ikke med eneret kan transmittere de begivenheder, der er af særlig national og europæisk interesse.

Årsagen til Europa-Parlamentets forslag er den stigende konkurrence på tv-markedet, som også forespørgeren har omtalt. Antallet af tv-stationer er øget betydeligt i løbet af de seneste år, ikke mindst inden for satellit- og betalings-tv. Priserne for rettighederne til at transmittere de populære sportsbegivenheder er som følge deraf steget eksplosivt. Prisstigninger stiller især public service-tv i en vanskelig situa-

tion, fordi de som regel kun har licensindtægter og i et begrænset omfang reklamemidler at stille med, medens betalings-tv-kanaler kan lade regningen gå videre til hver enkelt seer. Forslaget skal således i høj grad ses som en beskyttelse af public service-tv's muligheder for at klare sig i den internationale mediekonkurrence.

Omkring halvdelen af EU-landene har allerede selv indført lovbestemmelser, som sikrer, at vigtige sportsbegivenheder ikke forbeholdes betalings-tv-seere, og flere lande er på vej med lignende lovgivning.

Regeringen støtter fuldt ud EU-initiativet, og Europaudvalget gav i sidste uge sin tilslutning – det gjorde Enhedslisten dermed også – til en positiv dansk holdning til forslaget.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at forslaget, som det ligger nu, omfatter, som jeg antydede før, vigtige begivenheder af enhver art og ikke kun sport. I praksis vil der formentlig dog kun blive tale om sportsbegivenheder. Rettigheder til kongebryllupper og lignende nationale begivenheder ejes sjældent af nogen, der kan finde på at sælge dem til betalings-tv.

Det ligger endnu ikke fast, hvordan vi skal gennemføre den danske regulering på dette område. Der er mange spørgsmål, som skal afklares, f.eks. hvilke begivenheder ønsker vi, at tv-seerne skal have adgang til uden ekstra betaling? Hvordan sikrer vi en rimelig prisfastsættelse i forbindelse med handelen med de omfattede rettigheder? Det er spørgsmål, som selvfølgelig skal drøftes indgående med de berørte parter fra idræts- og sportsorganisationerne og tv-stationerne. Det er vigtigt, at vi finder den rigtige balance mellem hensynet til seerne og hensynet til sportsverdenens muligheder for også at tjene penge på deres arbejde.

Forholdet mellem tv-rettigheder og offentlig støtte til sporten ligger efter min opfattelse uden for det emne, jeg netop har gennemgået. Men i den idrætspolitiske debat, som står på Folketingets dagsorden til den 20. marts, vil spørgsmålet om de politiske forudsætninger for at yde støtte til dansk idræt kunne indgå, og jeg håber, at forespørgerne er enige om, at vi kan tage debatten om det punkt af forespørgslen til den tid.

Forhandling

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg takker for ministerens svar. Jeg kan forstå, at ministeren ligesom jeg deler beklagerne for udviklingen. Men det kan undre, som ministeren selv oplyser, at der allerede er flere EU-lande, som har indført regler i form af påbud for at sikre, at deres nationale stationer kan sende.

Så kan man så spørge: Hvorfor er det ikke sket herhjemme? Hvorfor er der ingen, der indtil nu har taget et politisk initiativ til også at få diskuteret, efter hvilken retningslinje det skulle ske? Hvorfor har man ikke diskuteret det i medieforligets kreds? Jeg formoder, man diskuterer en hel del i medieforligets kreds, men jeg opfatter ikke spørgsmålet om betalings-tv som ené og alene at være et spørgsmål, der skal afgøres i medieforligets kreds. Det er faktisk et spørgsmål, der kan ligge udenfor. Men jeg kunne godt tænke mig at få et svar på, hvorfor der egentlig ikke er sket noget i Danmark, når andre lande har reageret.

Det næste er, at ministeren henviser til, at det kan blive behandlet under den idrætspolitiske debat. Det mener jeg også det kan, men det er først og fremmest også et kulturelt anliggende, om vi vil sikre vores public service-kanaler, og derfor mener jeg også, at debatten i dag burde føre til handling.

Det er helt afgørende, at vores nationale tv-kanaler, der kan ses af alle og er finansieret gennem licens og offentlig støtte, er og forbliver de stærkeste kanaler. Dette må sikres dels gennem en massiv støtte – det gør vi igennem licensen – dels ved etablering af optimale muligheder for disse kanaler.

Som ministeren nævnte har prisniveauet i mange nationale og internationale arrangementer foretaget en veritabel himmelflugt. For at beskrive, hvor meget det er, vil jeg oplyse følgende, som jeg har fået informationer om fra Danmarks Radio: Sommer-OL er steget 62 pct. årlig i perioden fra 1988 frem til det, man skønner for år 2008. Vinter-OL er steget 78 pct. årlig, og det er altså en årlig stigning på 78 pct. i rettighedskøbene fra 1988 til år 2006, men det stiger hvert år. Fodbold-VM er steget 24 pct. årlig fra 1982 til 1998, og fodbold-EM 56 pct. årlig fra 1980 til 1996. Og Danmarks Radio forventer, at prisudviklingen vil blive endnu voldsommere de kommende år.

Det er altså utrolige stigninger, så man kan sige, at allerede på nuværende tidspunkt er de

nationale kanaler hægtet af de store internationale begivenheder. Det har vi simpelt hen ingen muligheder for at følge med i, men jeg synes, at udviklingen internationalt peger på, hvad der kan risikere at ske også med nationale sportsbegivenheder og kulturelle begivenheder, som har fået offentlig støtte.

Det er fremkomsten af de mange kommercielle kanaler med international kapital i ryggen, som er skurken. Der er derfor brug for, at det offentlige tv-marked kan give det kommercielle marked fuldt modspil. Vi vil forhindre, at betalingskanalerne og de kommercielle stationer bruges til at presse priserne yderligere op på forskellige arrangementer og programmer, således at det i sidste ende kun er stor kapital, der har mulighed for at deltage i den skærpede mediekonkurrence. Dette indebærer også, at public service aldrig må presses over i betalings-tv eller alene underlægges kommercielle interesser. I virkeligheden er det allerede sket med oprettelsen af sportskanalen, der har fået rettighederne til de danske ligakampe, uden at alle har adgang til at se denne kanal, selv om de betaler licens. Jeg har forstået, at den operation var nødvendig, fordi udenlandsk kapital blot hele tiden tilbød DBU 10 pct. over de danske tilbud. Så det er også et eksempel på, at der for danske nationale anliggender bliver budt over, hvad de nationale kanaler har mulighed for at følge med.

Men hvad gør vi så ved det? Og her synes jeg, at det var lidt bekymrende at høre, at ministeren ikke havde noget klart bud på, hvad der skulle ske nu, for efter min opfattelse så haster det.

Programproduktioner, der er offentligt støttet én gang, skal ikke kunne formidles med eneret gennem betalings-tv. Det samme gælder sportsbegivenheder, hvor vi gennem offentlig støtte til klubber, stadion osv. har medvirket til, at grundlaget for sportsudsendelserne er etableret, og herefter betaler vi så licens. Så er det da urimeligt, hvis f.eks. sportsorganisationerne sælger eneretten til en betalingskanal, hvor kun få har adgang, og vi skal betale endnu en gang.

Vi vil derfor sikre, at hvad der er betalt for én gang, skal man ikke betale for igen. Konkret kan man forestille sig, at nationale begivenheder og den offentlige støtte, der ydes gennem kulturstøtte og tipsmidler, følges med et påbud om at bruge de kanaler, der er tilgængelige for alle. Disse påbud er det, der lægges op til, at de enkelte lande kan gøre i den revision af tv-direktivet, der forhandles om i øjeblikket.

Sådanne påbud vil løse nogle af problemerne, men der er stadig mulighed for, at prisniveauet fortsat stiger med den konsekvens, at licensen så må øges, for at DR og TV 2 kan følge med og opfylde deres forpligtelser.

Der er derfor yderligere brug for initiativer, der påvirker prisdannelsen og standser prisstigningernes himmelflugt. Der må derfor ligeledes tages en præventiv foranstaltning i brug, som klart signalerer, at der ikke er nogen økonomisk fordel i at søge højest bydende kommercielle foretagender i den skærpede konkurrence. Det kan gøres ved at meddele, at indtægterne ved salg til kanaler, der ikke er underlagt public service-forpligtelserne, vil blive modregnet i fremtidig støtte. Denne form for tiltag har vist sig at være overordentlig effektiv over for NESA-aktierens himmelflugt, hvor truslen om modregning af fortjenesten i bloktilskuddene gjorde det helt uinteressant for Tofte Kommune at sælge aktierne, og kurserne raslede ned. Det er denne model jeg anbefaler man også tager i brug for at holde prisniveauet i ave, når det drejer sig om kulturelle og sportslige aktiviteter, der på et eller andet niveau har fået offentlig støtte.

Og endelig afgifter. Det ville også være passende at pålægge betalingskanalerne en afgift pr. udsendelse, hvori der indgår sportslige og andre kulturelle begivenheder. Denne afgift skal også pålægges, selv om der ikke er tale om eneret, altså selv om man også kan se det andre steder. Det er teknisk muligt at inddrive denne afgift. De kommercielle betalingskanaler, især satellitkanalerne, vil på denne måde komme til at bidrage til opbygningen af det kulturelle liv, som de i dag gratis profiterer på, på den måde at afgiftsprovenuet skal tilbageføres til dansk kultur eller idrættens første led i kredsløbet: ungdom og bredde. Det har store konsekvenser, hvis der ikke gribes ind nu.

Enhedslisten har rejst forespørgselsdebatten om, hvilke initiativer regeringen agter at tage i forbindelse med den voldsomme vækst i de kommercielle betalingskanaler, herunder også de såkaldte »pay per view«-kanaler, fordi vi mener, det vil undergrave hele eksistensgrundlaget for vores nationale public service-kanaler.

Medieforliget har givet den kommercielle udvikling et voldsomt løft, kan man sige, ved at indføre en ny jordbaseret landsdækkende reklamekanal med tilladelse til såkaldt networking. EU slår hovedet på sømmet ved i tv-direktivet at fastslå, at kultur og sport er en vare, hvor udbud og efterspørgsel bestemmer prisen med

det resultat, at de internationale monopoler løber af med sejren. Dette direktiv, tv uden grænser, er i virkeligheden i strid med grundlaget for dansk EU-medlemskab.

Kultur er et mellemstatsligt anliggende og skal derfor bygge på enstemmighed og ikke reguleres ved overstatslige direktiver. EU har i strid med grundlaget for vores EU-medlemskab defineret kultur som en vare og regulerer derfor med et overstatsligt direktiv.

Den voldsomme prisstigning har betydet, at TV 3 sender fodboldlandsholdets udekampe i VM-kvalifikationsturneringen samt VM-damehåndbold i december. TV 3 fejrer succesen ved at indføre betalings-tv, i første omgang 9 kr. + moms pr. måned. Hvis mange populære begivenheder på denne måde efterhånden glider DR og TV 2 af hænde, hvordan forventer man så, at det er muligt at fastholde licensen, når man alligevel skal betale abonnement til en anden kanal?

Jeg kan forstå, at ministeren deler mine bekymringer langt hen ad vejen, men jeg savner en tilkendegivelse af, at ministeren også er indstillet på at foretage de nødvendige indgreb nu, og jeg skal derfor foreslå følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Folketinget opfordrer ministeren til

- at sikre, at der ikke indgås eksklusivaftaler med betalingskanaler bl.a. i form af »pay per view«, som betyder indskrænkninger i public service-stationernes muligheder for at sende nationale begivenheder, sportsbegivenheder og andre kulturelle begivenheder, der har modtaget offentlig støtte, samt
- at anvende de nødvendige midler hertil, herunder modregning i offentlig støtte, påbud og eventuelle afgifter på »pay per view«.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 60).

Anden næstformand (Henning Grove):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden. (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Peder Sass (S):

Er det nu nødvendigt, at Folketinget skal bokse med dette spørgsmål fra Enhedslisten til ministeren, når vi om mindre end 1 måned skal

behandle regeringens idrætspolitiske redegørelse? Af denne redegørelse vil det fremgå, at det er en uacceptabel situation, at tv-retigheder kan handles uden hensyn til de nationale interesser, der er i at følge kampe og idrætsbegivenheder, som landets egne idrætsfolk deltager i.

Idrætten spiller i dag en central rolle i vores samlede kulturbillede som stedet, hvor almindelige mennesker på tværs af køn og alder, social baggrund mødes i en sportsleg, hvor det er motion, socialt samvær, der er afgørende.

Træningsniveauet er for så vidt også ligegyldigt, og det er heller ikke så vigtigt, om det finder sted i et nyt center med intensiv træning for at opnå toppræstationer eller i et samfund langt ude på landet med musikledsagelse af et ustemt klaver.

Det danske samfund yder årligt over 3 mia. kr. til idrætsformål direkte og indirekte gennem tilskud via folkeoplysningsloven, underskuds-garantier til idræts- og svømmehaller og via tips- og lottolovgivning.

Derfor er det vel også naturligt, at der i befolkningen generelt er en forventning om, at man uden ekstrabetaling ud over den licens, man i forvejen betaler til Danmarks Radio og TV 2, skal kunne se en spændende national sportsbegivenhed eller en anden international kulturel begivenhed på tv. Jeg tror også, at dette er i sportens egen interesse.

I de seneste år har vi oplevet en handel med flere af de attraktive sportsbegivenheder. Det er TV 3, der ikke er danskejet, der sender en masse af de danske programmer fra London. De har opkøbt rettighederne til danske fodboldlandskampe og til det danske håndboldlandsholds kampe på udebane.

Det medfører automatisk, at de seere, der ikke er tilsluttet Tele Danmarks hybridnet eller en af de andre store antenneleverandører eller selv har en parabol med betalingskort, på forhånd er udelukket fra at se disse kampe på deres eget tv. De må hen på den lokale bodega eller til venner og bekendte for at se disse begivenheder, som sendes på TV 3.

Jeg tror ikke, det egentlig er i DBU's interesse, at ikke alle kan se en Brian, en Peter eller en Michael trylle med den runde læderkugle eller for den sags skyld se Anja Andersen vise hele sit repertoire. Der må sidde en række seere tilbage med følelsen af - undskyld udtrykket - at de har fået fingeren.

Men jeg er også opmærksom på, at jagten på de andre seere for flere år siden er gået ind. Vi

har oplevet det på de to landsdækkende kanaler, vi betaler licens til, nemlig Danmarks Radio og TV 2. Personlig synes jeg ikke, at bruddet på Danmarks Radios landsdækkende monopol har medført et kvalitetsløft. Det er nærmest, som om der sendes programmer med en fællesnævner for at kunne opnå et højere seertal, og jeg mener ikke, at et højere seertal i sig selv er en kvalitet.

Den tekniske udvikling i bare de sidste ti år har også medført en dybtgående forandring inden for tv-området og tv-forbruget. Antallet af kabel- og satellit-tv-kanaler er mangedoblet, og vi står lige foran en teknisk revolution, når digital-tv om få år er indført.

I Socialdemokratiet er vi enige om, at EU skal bruges til at opstille et regelsæt for, hvordan offentligheden sikres adgang til transmission af vigtige nationale begivenheder. Europa-Parlamentet er i gang med en revision af direktivet »Tv uden grænser«. Formålet er at sikre, at tv-seerne fortsat kan modtage direkte transmissioner af vigtige begivenheder og ikke kodede programmer.

I Socialdemokratiet vil vi løbende være meget opmærksom på Europa-Kommissionens og Europa-Parlamentets videre arbejde med, hvordan der kan nås frem til en definition på, hvad der forstås ved vigtige begivenheder på tv.

De enkelte medlemsstater skal fortsat have en mulighed for at træffe foranstaltninger til at sikre, at enerettighederne til sådanne begivenheder indehaves af en tv-station, der sender til alle borgere, således at offentligheden i det enkelte land kan følge begivenhederne direkte på tv. Jeg mener, at EU skal sikre, at det enkelte land selv kan bestemme, hvilke begivenheder man ønsker sendt på tv, og som ikke kan omfattes af »pay per view«.

Socialdemokratiet glæder sig til at være med til at udforme listen over væsentlige begivenheder.

»Pay per view« er ikke kun begrænsende, men åbner også for muligheder for på tv at se begivenheder, der ellers ikke ville blive sendt. Jeg kan sagtens forestille mig store operastjerner på besøg i Danmark, hvor »pay per view« kan være med til at sikre, at koncerten overhovedet finder sted.

Den Jyske Operas forestilling, »Niebelungens Ring«, blev efter en opførelse i Århus vist på en storskærm i en lukket forsamling i Tivolis Koncertsal, men jeg havde nu hellere set, at operaen var sendt på Danmarks Radio eller TV 2. Det offentlige havde direkte støttet projektet med

adskillige millioner kroner. Derfor anser jeg det ikke for at være helt rimeligt, at vi endnu ikke har set eller haft mulighed for at se en af disse pragtopsætninger.

Vi må heller ikke lukke øjnene for, at »pay per view« kan give os nye muligheder for at se tv med indhold, som vi ellers ikke havde mulighed for at overvære. Men jeg vil personlig helst sidde på tilskuerpladserne eller på lægterne, når denne ene store kultur- eller sportsbegivenhed finder sted. For mig vil oplevelsen via tv altid være et surrogat.

Socialdemokratiet er glad for, at vi her kan bruge EU til at sikre, at alle danskere kan se nationale begivenheder på tv-skærmen. Vi deltager gerne i udformningen af listen, der skal sendes til Kommissionen, og vi vil naturligvis respektere andre landes lister, som de respekterer vores.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg kan forstå på hr. Peder Sass, at man er godt klar over, at problemet er der, men jeg vil gerne spørge direkte: Hvorfor har Socialdemokratiet ikke taget initiativ til nogle regler? Det strider jo ikke mod EU. Der er andre EU-lande, der har gjort det.

Jeg vil også gerne spørge hr. Peder Sass: Hvorfor skal man afvente forespørgslen om idræt, for det drejer sig jo ikke kun om idræt; som hr. Peder Sass selv nævnte, er det jo også kulturelle begivenheder, som har fået offentlig støtte. Det er forkasteligt, at det bliver indsnævret til mindre kredse.

Derfor vil jeg gerne spørge, om det ikke også er på tide at handle, eller hvor mange aftaler skal der indgå, før hr. Peder Sass vil have, der skal handles? Så vidt jeg er orienteret, har TV 3 nu sikret sig rettighederne til damelandsholdets VM-kampe. Mener hr. Sass ikke, at selv om måske ikke alle altid ser damehåndbold – mange gør jo – er det forkasteligt, at det skal indskrænkes til nogle få, der vil betale ekstra for det, fordi TV 3 nu begynder at lave abonnementsordninger? Godt nok er det kun ni kr. om måneden.

Jeg vil gerne spørge: Er det ikke rigtigt, at man måske er blevet taget lidt på sengen i Socialdemokratiet af den udvikling, der er foregået?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, det lykkedes hr. Peder Sass at vende tingene lidt på hovedet, da han omtalte EU-direktivet.

Det, der skete, var jo, at man vedtog et direktiv, »Tv uden grænser«, et såkaldt moderdirektiv, som i strid med Traktaten og i strid med det danske grundlag for medlemskabet af EU gjorde kultur, altså fjernsyn, til en vare.

Så indser selv EU-Kommissionen, at her er man gået for vidt, og så kommer der nu et ændringsforslag – det er det forslag, der behandles, og som ministeren henviste til – som giver de enkelte lande et vist spillerum til at fastsætte en liste.

Jeg synes, man skal sige det, som det er, at her er tale om, at EU erkender, at man er nødt til at lappe på noget, som var og er grundlæggende forkert. Og så skal man ikke fremstille det, som om det nu er EU, der løser dette problem. Det eneste, der sker med ændringsdirektivet, er, at man får mulighed for i de enkelte lande at lave en lovgivning, og jeg synes, hr. Peder Sass skulle give sit bud på, hvad der skal stå i denne lovgivning. Det kommer ikke fra EU.

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Til hr. Bent Hindrup Andersen vil jeg sige, at vi har jo i Danmark kun oplevet et eneste eksempel på nuværende tidspunkt, hvor »pay per view« har været brugt som en mulighed, og så længe der kun er det ene eksempel, mener jeg ikke, at vi har tabt noget. Og derudover mener jeg, at vi ved i fredags at have givet ministeren denne mulighed, denne bemyndigelse til at kunne forhandle, har vi dermed også givet vores bidrag til at fremme de initiativer, som giver EU mulighed for at kunne fastlægge nogle retningslinjer, og hvor vi har mulighed for at få indflydelse på, hvad de retningslinjer skal indeholde. Jeg har i min ordførertale også tilkendegivet, at vi gerne bidrager til at være med til at formulere, hvorledes disse retningslinjer skal udformes.

Jeg sagde endvidere i min ordførertale, at for os er det her ikke alene et spørgsmål om idræt, det er også et spørgsmål om, hvorvidt andre vigtige nationale begivenheder skal omfattes af de pågældende regler.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg må sige, at det jo er lidt rystende at høre et regeringsbærende parti behandle et så alvorligt spørgsmål så lemfældigt. For det første formulerer EU-direktivet, som hr. Keld Albrechtsen sagde, kun nogle rammer. Der kommer intet derfra, som vil sikre os noget. Det afgørende er: Hvad er det for ting, der skal sikres? Det er det, vi skal beslutte herhjemme.

Derudover har EU heller ikke nogen muligheder for at forholde sig til danske støtteordninger via tipsmidler eller andre ting eller offentlig støtte til kulturelle aktiviteter.

Derfor vil jeg gerne spørge hr. Peder Sass: Hvordan ser hr. Peder Sass på, at man begynder at snakke om modregning for denne ydelse, altså det, jeg kalder en NESAs-model, at man modregner de indtægter, man får, i den fremtidige støtte? For mig at se er det den eneste måde, hvorpå man kan påvirke selve prisniveauet.

Det, som EU lægger op til at vi kan gøre, løser kun et lille hjørne af problematikken.

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Nu er situationen den, at det her jo altså ikke er et område, der alene vedrører idrætten, og det er heller ikke et område, hvor jeg mener, man er i stand til at kunne gå ind og fastsætte nogle regler. Omsat til et andet sprog kan man vel sige, at hvis man i det danske samfund har været med til at uddanne en arkitekt og har investeret mange penge i den pågældende arkitekts uddannelse, forhindrer man ikke denne person i efterfølgende at tage til udlandet og bruge den uddannelse, som det danske samfund har været med til at investere i.

På samme måde vil jeg mene, at vi her er i en situation, hvor man kan sige, at her er der altså nogen, der i sin tid har udøvet en sportsaktivitet i Danmark, og hvor vedkommende på et professionelt niveau har bragt sig ud over det niveau, hvor det er rimeligt, at man skal forhindre en sådan mulighed.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil gerne spørge hr. Peder Sass, om det sidste udsagn skal tages som udtryk for, at Socialdemokratiet ikke vil være medvirkende til at undersøge og pege på den model, hvor man modregner i fremtidig støtte for at sænke prisniveauet.

Det er jo den stik modsatte argumentation, miljøministeren har stået for. Jeg vil anbefale, at man studerer det ret geniale træk, der er lavet dér, som aldrig kom til at betyde, at man modregned støtten; man gjorde det bare uinteressant.

Det andet, jeg gerne vil spørge hr. Peder Sass om, er: Hvilke andre midler vil hr. Peder Sass så bruge? Jeg kan kun se ét, og det er at forhøje licensen for at give Danmarks nationale kanaler mulighed for at byde op i den internationale konkurrence, der også er på mindre nationale begivenheder; for det er også det, det drejer sig om nu.

Så jeg vil gerne spørge hr. Peder Sass, om det er den vej, man vil gå, eller om Socialdemokratiet overhovedet ikke tror, der er noget problem.

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Der har igennem mange år været en god tradition for, at idrættens organisationer og andre tilsvarende interesseorganisationer har haft en fornuftig dialog med det politiske ansvarlige system, og det vil i dette tilfælde være Folketinget eller Folketingets partier.

Jeg er ikke spor i tvivl om, at den videre drøftelse om disse ting, om idrætten og idrættens interesser på det her område, vil foregå ved en dialog mellem os og idrætten. Det er også det, der bl.a. fremgår af den idrætspolitiske redegørelse, som vi senere skal behandle. Også her vil det bygge på, at der tages en dialog mellem idrættens organisationer og det politiske system, og at vi derigennem kan skabe det grundlag, der er nødvendigt.

Helge Sander (V):

Enhedslisten fokuserer på to forhold, som Venstre er meget optaget af. Det er dels sikringen af public service, altså alsidighedsforpligtelsen, og så det, at der er gode muligheder for at se de store nationale begivenheder.

Men allerede første runde her har jo vist, hvor vanskeligt et spørgsmål det er, vi har til debat i dag.

Jeg ved udmærket godt, at alle forventer at se Brian Laudrup, Anne Dorte Tanderup, Bjarne Riis og naturligvis Kronprins Frederiks bryllup, den dag dette måtte blive aktuelt, selv om det måske ikke i denne sammenhæng er det største problem. Men inden vi kan opfylde disse ønsker, må vi have afklaret forudsætningerne, og det bliver ikke så let. Det bliver endda meget vanskeligt.

Jeg har prøvet at konkretisere nogle spørgsmål i mit indlæg, som jeg vil bede – og jeg må så også sige ikke ministeren, men i første række hr. Bent Hindrup Andersen – om at svare på, da det er Enhedslisten, der har rejst denne sag. For den er absolut interessant, men den kommer på et tidspunkt, hvor jeg synes, det er utrolig vanskeligt at tage stilling til de her ting, fordi der er så mange uafklarede forhold.

For det første vil jeg gerne spørge, om man i det hele taget kan disponere over idrætsarrangementer. Som hr. Hindrup Andersen fremstiller det, er der så ikke tale om direkte ekspropriation, og må vi ikke forvente, at der i kølvandet på den beslutning, som Enhedslisten ønsker, vil komme en række retssager med krav om betydelige erstatningssummer? Jeg kan ikke forstille mig det anderledes.

Jeg vil gerne tage et enkelt eksempel, som også viser, at dagsordenen, som Enhedslisten har forfattet, ikke holder ret langt. Man taler nemlig om i dagsordenen, at man skal sørge for, at de, der modtager offentlig støtte, får fradrag.

Jamen det er jo således, at en af de ting, som Enhedslisten og andre, der deltager i denne debat, tænker på, selvfølgelig er vores fodboldlandshold. Hvis det er sådan, at der spilles en landskamp mod Spanien i Madrid, er det jo ikke dansk fodbold – som for øvrigt for den professionelle dels vedkommende ikke får offentlig støtte – der er arrangør, det er det spanske fodboldforbund, som har eneretten til at sælge billetter til kampen til så mange pesetas, man vil, til at sælge reklamerne omkring stadion til den pris, man vil, og til at sælge tv-rettighederne til den pris, man vil. Derfor kan man ganske enkelt ikke umiddelbart realisere det ønske, som hr. Bent Hindrup Andersen fremsætter i sit forslag.

Så ved jeg godt, at man forestiller sig, at det udkast, det forslag til direktiv, som blev behandlet i Europaudvalget i fredags, og som har været til debat i flere sammenhænge her i landet de sidste par uger, skal gå ind og hjælpe, for så håber man på, at det spanske tv, den spanske regering vil sætte kampen Spanien-Danmark på listen over de begivenheder, der skal transmitteres til public service-kanaler. Det kan redde hr. Bent Hindrup Andersen, men hvis man ikke gør det, så kan det ikke holde vand. Det var spørgsmål nr. 1.

Mit næste spørgsmål er: Hvad skal betalingen være? Vi taler her om nogle kæmpestore arrangementer, som jeg efter at have lyttet til hr. Bent Hindrup Andersen i dag ikke rigtig kan forestille

le mig at hr. Hindrup Andersen ligesom har et overblik over, hvad det koster at iværksætte: De Olympiske Lege, verdensmesterskaber osv. Hvem skal finde ud af, hvad prisen er, når der er et begrænset udbud? Hvad er markedsprisen i en situation, hvor det i nogle lande kun er en enkelt tv-station, der kan byde på begivenheden, og i andre lande måske to?

Så vil jeg lige gøre opmærksom på, at det jo ikke kræver den store visdom at finde ud, at det er et stort problem. Det er rent faktisk sådan, så vidt jeg har set i notatet, der er udarbejdet af den danske regering i forhold til Rådets direktiv, at det har man slet ikke taget stilling til. For man ved godt, at det er kolossalt vanskeligt at fastsætte den pris. For selvfølgelig skal det være en pris, der står i forhold til det, som begivenheden normalt indbringer, for ellers er resultatet af det, vi diskuterer her i dag, at der slet ikke bliver noget at transmittere. Der bliver ikke nogen begivenheder, der bliver ikke nogen arrangementer af de dimensioner, hvis man ikke har indtægterne fra tv, for de har en større og større indflydelse på de samlede indtægter, for at man kan arrangere dem. Så jeg vil spørge hr. Hindrup Andersen: Hvad er markedsprisen?

Spørgsmål 3 er: På hvilke kanaler er det acceptabelt, at man bringer disse udsendelser? Umiddelbart går jeg ud fra, at det i Danmark er Danmarks Radios TV 1 og TV 2, men hvad med TV 3? Der står jo i de foreløbige papirer, at det skal omfatte en væsentlig del af befolkningen. I dag er det omkring 60 pct. for TV 3's vedkommende. Hvis TV 3 kom op på 75 pct., er det så en acceptabel andel, eller, for nu at citere igen, en acceptabel, væsentlig del af befolkningen, for at TV 3 også kan transmittere de begivenheder, som hr. Hindrup Andersen gerne vil styre?

Mit fjerde spørgsmål er: Hvor mange arrangementer skal på listen? Hvor mange af de ting, der foregår – og vi må jo nok erkende, som kulturministeren sagde i sin besvarelse, at det her primært handler om idrætsbegivenheder – hvor mange idrætsbegivenheder skal ind i den her ramme? Hvor lang skal listen være, som vi udarbejder nationalt? Og skal der være minimumsbestemmelser, således at der ikke er lande i EU, der laver listerne så korte, at vi ikke kan sikre os nogen transmissioner fra disse lande?

Det væsentligste spørgsmål, når vi taler om, hvor lang listen skal være over begivenheder, der skal sendes på public service-kanalerne, er: Hvem afgør, hvilke arrangementer der skal på listen? Er det hr. Bent Hindrup Andersen? Er

det kulturministeren? Er det Folketinget eller måske Folketingets formand for nu at være helt sikker på, at det kommer op på højeste niveau?

Jo, for det er noget, der optager sindene, som hr. Hindrup Andersen sagde, og det er jeg enig i, så det er ikke så enkel en sag at lave en sådan liste, så man opfylder alle de ønsker, som er fra forespørgernes side.

Mit femte spørgsmål er, om Enhedslisten har forestillet sig, at Team Danmark-loven skal ændres. Det kan vi også godt spørge kulturministeren om, for kulturministeren har jo været meget åben i sin besvarelse. Det lovgrundlag, der ligger, siger helt klart, at tv-indtjeningen udgør en stor del af Team Danmarks grundlag, og siden et meget stort flertal i Folketinget var enige om, at det forholdt sig sådan, er tv-indtjeningen blevet en større og større del.

Jeg vil også godt sige, at for os er det forbavsende, at det er EU, der fører an, set i lyset af, at det normalt er fra EU, vi hører om fri bevægelighed og fri handel. Her ønsker man altså at gå den modsatte vej, og selv om vi udmærket kan se problemerne og kan se det fine i, at nogle af dem blev løst, er vi bange for, at man bevæger sig ind i et område, hvor det bliver kolossalt svært at få stillet nogle retningslinjer op, der er i stand til at opfylde ønskerne.

Vi er fuldstændig opmærksomme på, at man selvfølgelig kan lave regler, der gælder inden for EU. Men hvad nu, hvis vi ser på De Olympiske Lege i Australien? Det foregår altså langt uden for EU's rækkevidde, og hvad nu, hvis tv-rettighederne bliver solgt til et amerikansk selskab? Hvad vil Enhedslisten så gøre?

Det eksempel set i en stor sammenhæng globalt kan vi godt koge ned til noget mere nærværende, for det er jo det samme, som vi oplever i dag med TV 3. Vi har TV 3 i Danmark, der bliver sendt fra London, og som på en række områder ikke er undergivet den samme lovgivning som TV 1 og TV 2. Men den situation får vi altså også her.

Jeg vil dog godt sige i forlængelse af den debat, der har været, også før vi nu mødes her i Folketingssalen, at jeg synes, der er grund til at notere sig, at idrætsorganisationerne i Danmark faktisk har opført sig utrolig flot. Da man forhandlede tv-kontrakt for forholdsvis kort tid siden, var der en lang række tilbud om en del af de arrangementer, som dansk idræt kunne udbyde. Men man gjorde faktisk det, at man solgte det, man kan sælge, til de danske nationale kanaler.

Jeg siger igen: De arrangementer, man kan sælge. For jeg bliver nødt til at repetere, hvad jeg sagde tidligere, at en fodboldlandskamp i Madrid kan hverken DBU eller Danmarks Idræts-Forbund sælge. Det er i øjeblikket ikke det store problem her i landet, men selvfølgelig kan det meget, meget let blive det, hvis der bliver lavet stramme regler omkring de her forhold, sådan som hr. Bent Hindrup Andersen åbenbart ønsker det.

Når hr. Hindrup Andersen i sit dagsordensforslag nævner dette med at fradrage offentlig støtte, må jeg altså gentage, at man kan ikke tage offentlig støtte fra nogen, som ikke får offentlig støtte.

Og der er så måske grund til at nævne her på falderebet, at da Brian Nielsen boksede, var det langt uden for offentligt regi og langt uden for en arrangementskreds, der får offentlig støtte.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg blev stillet nogle direkte spørgsmål, og jeg vil prøve at svare, men jeg kan ikke nå at svare på dem alle sammen.

Men jeg vil lige sige, at når vi taler om TV 3, er det ikke et spørgsmål om, at en tilstrækkelig stor en del af befolkningen har adgang til TV 3, men det, at TV 3 ikke er underlagt public service-forpligtelsen.

De kanaler, jeg snakker om, er de kanaler, som vi er forpligtede til at betale licens til, når vi er i besiddelse af et tv-apparat. Og dér er det rimeligt, at når vi er bundet til at betale den licens, skal vi også kunne se de begivenheder, som vi er med til at finansiere på den anden led. Det er det, det drejer sig om.

Jeg er også godt klar over, at man ikke kan styre salget af alle ting. Det kan vi ikke, det ved jeg godt. Og når jeg nævnte prisstigningerne på OL og andre ting, er det, fordi det ligger uden for vores magt umiddelbart. Men da er det, jeg foreslår, at man også kan lægge en afgift på »pay per view«, så de i det mindste er med til at betale til etablering af det grundlag, som de profiterer på, når de viser danske sports- eller kulturbegivenheder andre steder. Det er den eneste måde, jeg kan se man kan gøre det på.

Jeg er enig med hr. Helge Sander i, at ellers er de ude af spillet dér. Man kan gøre det, at man kan lægge den afgift på, så der kommer et minimum af rimelighed ind i det, sådan at de også er med til ikke kun at profitere på opbygningen af hele det kulturelle liv, men også er med til at betale til det.

Torben Rechendorff (KF):

Somme tider skal der jo ikke alverden til, før en sag ender i Folketingssalen. I det her tilfælde kan jeg forstå, at der er tale om, at en boksekamp har ophidset Enhedslisten på en sådan måde, at det absolut skulle føre til en forespørgsel – en boksekamp, hvis nærmere omstændigheder og aktører i øvrigt er mig aldeles ukendte.

Men bortset fra det kan jeg da godt se, at forespørgslen i sit indhold handler om flere ting, og jeg kan også godt se, at der er mange forskellige aktører i farvandet, også aktører, hvis synspunkter jo – og det har debatten indtil nu allerede vist – klart strider mod hinanden.

Jeg synes, at det overordnet vel handler om tre ting i hvert fald. Det handler om dansk mediepolitik, det handler om europæisk mediepolitik, og så handler det jo om den støttepolitik, eller hvordan man nu vil formulere det, som det offentlige yder idrætsorganisationer og andre i dette land. Og allerede de tre overordnede ting er naturligvis i konflikt med hinanden.

Når vi kommer til aktørerne, bliver det ikke bedre. Vi har naturligvis i dette hus særlige forpligtelser over for Danmarks Radio og TV 2, hvor kombinationen af licensbetaling og public service-forpligtelse er et anliggende, der reguleres her i huset. Derudover har vi de mange andre kanaler og herunder satellitkanaler af forskellig støbning, af forskellig kvalitet og med forskellig udgangspunkt.

Når vi er ved aktørerne, har vi altså også de danske idrætsorganisationer. Vi har Team Danmark, vi har producenterne, og så har vi naturligvis først og fremmest forbrugerne.

Der er jo to ting, vi danskere holder utrolig meget af. Det første er at være bekymrede. Og Enhedslisten er jo ud over alle grænser bekymret for, hvad der dog kan hænde verdenssamfundet i den liberalisering, som hele medieområdet er inde i. Det andet, vi elsker, det andet, vi danskere elsker, og som også dette hus elsker, er jo medieregulering.

Vi er meget optaget af lovgivning om alle mulige detaljer, om kvoter og begrænsninger og forpligtelser. Det medieforlig, der i øjeblikket ligger til grund for de elektroniske mediers udfoldelsesmuligheder, og som Det Konservative Folkeparti er part i, er jo netop baseret på, at vi i sandhed skal have hånd i hanke med tingene. Hvad kunne der dog ikke ske, hvis ikke vi havde det?

Og vi, der har lavet forliget – og det er jo altså ikke hr. Bent Hindrup Andersen, men jeg for-

står, han gerne vil være med i de fortsatte drøftelser, og dertil er vel kun at sige, at det var ikke os andre, der gik vores vej; det var hr. Bent Hindrup Andersen der gik sin vej; det er dejligt, at han nu vil være med igen – men vi, der har lavet forliget, ved jo udmærket godt, at indholdet af forliget på en lang række punkter umuligt kan holde i de 4 år, vi har bundet os til.

Man får ikke i dag Det Konservative Folkeparti til at låse sig fast, og det synes jeg heller ikke, der er behov for. Som kulturministeren nævnte i sin besvarelse, så er EU-direktivet om tv uden grænser jo under revision, og Danmarks holdninger i den sag behandles jo af de organer, som de nu skal behandles i.

Men det betyder da ikke, at Det Konservative Folkeparti ikke mener noget, og jeg vil gerne især fremhæve 6 punkter, og jeg gør det helt i telegramstil.

For det første: Betalings-tv, herunder »pay per view«, er selvsagt en del af det mediebillede, som vil udvikle sig allerede på kort sigt. Det byder vi velkommen i Det Konservative Folkeparti. Og udbyderne skal naturligvis have fornuftige og rimelige arbejdsvilkår. Det er det første.

Det andet er, at det efter vores opfattelse er et fornuftigt og rigtigt princip, at man betaler for det produkt, man modtager. Derfor tror vi også, at betalings-tv vil være i hastig udvikling.

Det tredje er, at i vores oplevelsesverden fører udviklingen til en udhuling af licensbegrebet. På længere sigt – og det er altså ikke om 1 år eller 2 – tror vi, at det bliver uforståeligt for forbrugerne, hvis de både skal betale licens og yderligere betale for de produkter, som var licensens forudsætning.

For det fjerde: Der vil efter vores opfattelse altid være brug for at fastholde en eller anden form for public service-forpligtelse. Det kan være i relation til én dansk station, det kan være i relation til flere for den sags skyld, og det offentliges modydelser for at fastholde en sådan public service-forpligtelse må vi jo så drøfte. Jeg har sagt, at jeg tror, at licensbegrebet er ved at nærme sig afslutningen.

Så vil jeg for det femte sige om den såkaldte listefilosofi – altså dette at EU's medlemsstater skal udarbejde lange, detaljerede lister over de sportsbegivenheder og andre begivenheder, for det her handler jo om andet end sport, som anses for at være af særlig national vigtighed: Vi tror, at der her gemmer sig talrige konfliktmuligheder. Hvad er f.eks. en national begivenhed af særlig interesse? Det var da rart at få opklaret.

Det ville være spændende at få beskrevet alle disse mange facetter af det begreb i detaljer, men jeg kan godt se og vil også gerne i dag sige, at det bliver nødvendigt med en eller anden form for opdeling. Men lange og besværlige lister under bestandig regulering vil jeg stille mig meget skeptisk over for.

Og endelig for det sjette: Naturligvis skal de danske idrætsorganisationer og Team Danmark tjene penge på salg af sportskampe. Det har de unægtelig gjort igennem masser af år, og det gør de i stadig større omfang. Men jeg vil også godt sige, at en eller anden form for grænse må der vel være. Men idrætten modtager store offentlige og halvoffentlige tilskud, og derfor må skatteborgerne og licensbetalerne have krav på at se, hvad der, om jeg så må sige, kommer ud af anstrengelserne uden merbetaling.

De seks punkter understreger kun, hvilke store vanskeligheder og hvilke sammensatte vanskeligheder der ligger i hele dette område, og der er flere elementer, som må inddrages. For eksempel er jeg også enig med ministeren og andre, der har sagt noget om det, i, at det da selvfølgelig er relevant at medinddrage de synspunkter, der måtte se dagens lys ved den idrætspolitiske debat, som forestår her i Folketinget.

På den baggrund når jeg frem til den konklusion, at Enhedslisten er for tidligt ude, og at Enhedslisten har ladet sig gribe af øjeblikkets storhed til at rejse denne debat. Men o.k., vi kommer selvfølgelig ind i en nærmere drøftelse i de kommende måneder, det siger sig selv.

Men på nuværende tidspunkt vil jeg ikke sige andet, end at vi stemmer imod Enhedslistens dagsordensforslag.

Aage Frandsen (SF):

Der er ikke tvivl om, at store sportsbegivenheder mere og mere er en handelsvare og bliver en handelsvare for tv-stationerne, hvor der betales endda meget høje priser for at få eneret eller blot for at få adgang til de pågældende begivenheder.

Der er derfor en stor risiko for, at det kun bliver de store stationer, der vil få råd til at opkøbe retten til udsendelserne og dermed også i mange tilfælde får mulighed for at sende dem. Undertiden sker opkøbet endda med eneret for øje, og undertiden sendes udsendelsen også direkte via brugerbetaling i form af det såkaldte »pay per view«.

Der er ikke tvivl om, at betalingskanaler i form af »pay per view« vil vinde mere frem i de kommende år, uanset om vi kan lide det eller ej, og egentlig kan man jo også godt sige, at direkte brugerbetaling, som det jo handler om, når der er tale om betalings-tv, egentlig kan være at foretrække i forhold til den indirekte måde, hvorpå vi i dag betaler til meget af vores tv, nemlig via forbrugerpriserne, som sættes op, ved, at det er reklamerne, der finansierer, at vi kan se den ene eller den anden tv-udsendelse.

Men »pay per view« er selvfølgelig ikke acceptabelt, når det drejer sig om begivenheder, som hører ind under public service-forpligtelsen, og det er ikke tilstrækkeligt at sikre, at det ikke sker i form af betalings-tv, når det drejer sig om vigtige sportsbegivenheder eller andre kulturelle arrangementer. Afgørende er også, at tv-transmissionerne af de pågældende begivenheder og arrangementer kan ses af befolkningen som helhed, og befolkningen som helhed er efter vores opfattelse ikke, når kun f.eks. en tredjedel af befolkningen er i stand til at se de pågældende udsendelser. Med andre ord er det i dagens Danmark kun DR 1 og TV 2, der lever op til det kriterium. TV 3 og DR 2 lever ikke op til kriteriet om, at det skal kunne ses af en tilstrækkelig del af befolkningen, når vi taler om, at public service skal nå ud til alle, som vi mener, det kan være relevant at tale om, når det drejer sig om disse begivenheder.

Der er ikke noget til hinder for, at vi allerede i dag stiller krav om, at visse nationale sportsbegivenheder skal sendes på kanaler, der kan sendes til hele befolkningen. Det kender vi fra Storbritannien, hvor det er bestemte – i hvert fald for briterne meget vigtige – nationale sportsbegivenheder, der skal sendes på kanaler, så udsendelsen kan ses af befolkningen som helhed.

Men vi har svært ved at se, hvad det er for nogle nationale sportsbegivenheder, som tæller på tilsvarende måde i Danmark. Er det f.eks. fodboldpokalfinalen Kristi himmelfartsdag? Næppe. Hvilke andre begivenheder er det, vi kan sige spiller en tilsvarende rolle, hvis vi alene vurderer det nationalt? Det har vi svært ved at se er tilfældet for Danmarks vedkommende, som det kan være for andre landes vedkommende.

De sportsbegivenheder, som danskerne især interesserer sig for, er internationale begivenheder, gerne med dansk medvirken, men ikke nødvendigvis. Det er f.eks. De Olympiske Lege,

det kan være VM i speedway, Tour de France, EM og VM i fodbold, EM og VM i kvindehåndbold, og herunder også eventuelle kvalifikationskampe, som Danmark medvirker i. Derfor er det nødvendigt, at der fastsættes regler internationalt, herunder også regler i EU, hvis vi altså vil tilgodese det, som jeg tror danskerne opfatter som deres nationale klenodier med hensyn til at kunne få lov til at se vigtige sportsbegivenheder.

Hvis vi alene interesserer os for nationale regler, så er der meget, som vi i den her forbindelse slet ikke får fat i, og det gælder også, hvis man anvender den sanktionsmodel, som ligger i det dagsordensforslag, der er fremsat. Så er der også meget, man heller ikke får fat i i denne forbindelse. Man får fat i noget, men man får ikke fat i det hele.

Derfor har SF også været med til i Folketingets Europaudvalg sidste fredag at give mandat til det tv-direktiv, der skal sikre, at vigtige sportsbegivenheder m.v. sikres på kanaler, der kan ses af en væsentlig del af befolkningen, og som ikke er betalings-tv.

Vi forventer så på den baggrund, og det bliver forhåbentlig inden alt for længe, at vi kan vedtage danske regler, som for det første udfylder de muligheder, som ligger i tv-direktivet, og at vi i det omfang, vi ikke selv synes, de er tilfredsstillende, laver vores egne nationale regler, sådan at vi sørger for, at bestemte sportsbegivenheder, som vi finder er relevante i denne her forbindelse, sikres til hele befolkningen.

Og det er klart, at det er en subjektiv liste, og ifølge det, der ligger i tv-direktivet, så er det jo altså ministeren, der får denne opgave. Om ministeren så kommer til at gøre det helt alene, er nok tvivlsomt, men det er jo en ministeriel afgørelse i sidste ende. Det nytter ikke noget, at vi skriver ind i en dansk lov, at det er de og de begivenheder for slet ikke at tale om de og de kampe, som skal være på denne liste; det må være noget, man løbende kan justere.

I denne forbindelse er det selvfølgelig vigtigt at få defineret, hvad en væsentlig del er. Jeg har allerede sagt, at efter vores opfattelse er det altså ikke nok, at det er noget, der kan ses af f.eks. to tredjedele af befolkningen; det er ikke tilstrækkeligt. Men som jeg har forstået tv-direktivet, så lægger man op til, at det er en national afgørelse at finde ud af, hvad man vil forstå ved en væsentlig del.

Og det næste er selvfølgelig, hvordan vi finder frem til, hvilke begivenheder der skal på

denne liste, men det er også en afgørelse, som man træffer fra det enkelte lands side. Og i denne forbindelse er det jo så ikke kun nationale og internationale begivenheder, men det er i høj grad også begivenheder, som danskere er engageret i og interesseret i.

Nu når Folketingets Europaudvalg har givet kulturministeren et mandat til de videre forhandlinger, og da vi på indeværende tidspunkt ikke ved, præcis hvilket direktiv vi får, så er det svært på nuværende tidspunkt at sige: Hvad er det for en dagsorden, der er mest relevant i denne her forbindelse?

Det er muligt, at det vil vise sig nødvendigt at supplere tv-direktivet med det, der ligger i Enhedslistens dagsorden. Jeg siger, det er muligt. Under alle omstændigheder mener vi, det er vigtigt, at man – hvad der ikke står i dagsordenen – lægger op til, at det er nødvendigt at lave internationale regler, for efter vores opfattelse er de sportsbegivenheder, der er interessante for danskerne, af international karakter.

Hvis vi i dag skulle vedtage et dagsordensforslag, så skulle det efter vores opfattelse bekræfte mandatgivningen i Europaudvalget, og så skulle det efterfølgende udpege, i hvilken retning Folketinget ønsker, at en fremtidig dansk lovgivning skulle udformes inden for direktivet og som supplement til direktivet for eksempel ved at understrege nødvendigheden af at sikre, at vigtige danske, europæiske og internationale sportsbegivenheder og kulturelle arrangementer via tv kommer til at stå til rådighed for den danske befolkning uden ekstra betaling.

Et dagsordensforslag som det, vi har fået forelagt i dag, der alene interesserer sig for nationale regler, har efter vores opfattelse ikke tilstrækkelig værdi, fordi de begivenheder, som for de fleste danskere er interessante, ikke ville kunne tackles, selv om man vedtog det pågældende dagsordensforslag.

Ud fra de betragtninger vil jeg sige, at vi undlader at stemme til dagsordensforslaget. Vi kan ikke stemme for det, for vi mener, at det slet ikke er tilstrækkeligt, og vi ved ikke, i hvilket omfang der bliver behov for det. Det mener vi at vi formentlig vil være klar over i løbet af et halvt års tid.

Og så med hensyn til det principielle i det her: Vi kan sige, at vi i dag har noget meget vigtigt i vores grundlov, nemlig ytringsfriheden. Det, vi taler om her, er altså også, at man får ret til at

modtage ytringer, og i denne forbindelse er sportsbegivenheder efter vores opfattelse ligesom andre kulturelle arrangementer ytringer, som vi allesammen må have ret til at modtage. Det skal ikke være sådan, at man bare køber retten til dem og udelukker andre fra at få dem.

På den baggrund vil vi undlade at stemme til den foreslåede dagsorden.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Betalingskanaler er ikke noget nyt fænomen, vi har haft abonnements-tv i flere år, men den form for betalings-tv, der kaldes »pay per view«, hvor seerne betaler for hvert enkelt program, de vil se, blev første gang brugt i Danmark for en god måneds tid siden, nemlig i forbindelse med Brian Nielsens boksekamp.

Man kan jo sige meget om den måde at organisere tv-udbuddet på, men i hvert fald så bevirkede den kamp jo, at der pludselig var mange mennesker, der sad og så tv sammen i stedet for at sidde hver for sig og se udsendelsen. Man samlede rundt om på cafeer, i beboerhuse osv. og så boksekampen sammen for på den måde at slippe for at betale alle sammen. Så folks opfindsomhed er stor.

Boksekampen blev serveret godt i medierne, den fik masser af opmærksomhed, og der blev nærmest ikke snakket om andet, bl.a. fordi man via »pay per view« nu fik råd til at sende en boksekamp med en bokser af verdensformat i de danske medier. Det har været for dyrt hidtil, lød det. De, som var interesseret i at se kampen, kunne for nogle hundrede kroner samt en dekoder få adgang til at se den.

På sin vis kan der altså argumenteres for, at betalingskanaler kan være med til at øge udbuddet og dermed give brugerne flere valgmuligheder og frihed. Hvad angår »pay per view«, er friheden nærmest optimal: Vælg helt frit på alle hylder og betal kun for det, du har lyst til.

Stort udbud og større frihed lyder tiltalende, men helt så enkelt er det nu ikke. Den stigende konkurrence på tv-markedet kommer vi ikke uden om. Det er heller ikke meningen, tværtimod kan konkurrencen komme brugerne til gavn, men i Det Radikale Venstre finder vi det meget vigtigt at sikre public service-kanalerne og deres overlevelsesmuligheder, og så er øget brug af betalingskanaler ganske enkelt ikke vejen frem.

Når nogle tv-stationer får eneret på at transmittere programmer, som har mere bred inter-

esse, kan de udnytte deres monopolstatus til kunstigt høje priser. Derfor kan foranstaltninger som »pay per view« være med til at skrue priserne alt for højt op. Og hvem kommer i sidste ende til at betale for det? Ja, det gør netop forbrugerne.

Med public service-forpligtelsen har vi sikret, at der i hvert fald er én tv-kanal med et varieret udbud af omfattende nyhedsformidling, oplysning og kunst, hvor kvalitet, alsidighed og mangfoldighed skal være nøgleord. Informations- og ytringsfriheden skal holdes i hævd, og herudover har vi også sikret, at der skal være programmer for alle, f.eks. også døve og hørehæmmede. Disse forhold behøver betalingskanalerne ikke at tage højde for, og jo flere betalingskanaler, jo mindre grundlag for en eller flere public service-kanaler, som vi heldigvis har i Danmark. Derfor kan betalingskanalerne paradoksalt nok ende med at gøre udbuddet og mangfoldigheden mindre.

Public service-forpligtelsen er derfor væsentlig, og det er ikke en forpligtelse, som vi i Det Radikale Venstre vil risikere at skylle ud med badevandet. Der er nemlig ikke tale om et varieret udbud, hvis vigtige sportsbegivenheder fremover kun er for dem, som vil og kan betale for særlige programmer. Vi finder det ikke rimeligt, at seerne skal have ekstra penge op af lommerne for at se særlige programmer, som har bred national interesse.

Derfor er vi glade for EU-initiativet, der skal revidere direktivet om tv uden grænser. Vi håber, at det dermed sikres, at alle seere får adgang til direkte transmissioner af f.eks. vigtige sportsbegivenheder uden ekstra betaling.

Til Enhedslisten vil jeg sige, at jeg selvfølgelig kun kan ønske til lykke med, at man er så hurtigt ude også på dette område. På den anden side er man måske en lille smule for hurtigt ude, i og med at der faktisk ikke er mulighed for at træffe nogen beslutninger her i dag om, hvad vi skal gøre fra dansk side for at sikre alsidigheden på tv-området.

Når tv-direktivet er forhandlet færdigt, må vi hver især i vores partier afgøre, hvad der så skal ske, og vi vil da ikke fra Det Radikale Venstres side afvise, at vi til den tid kan bruge nogle af de forslag, som Enhedslisten er kommet med.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen sagde mange kloge ting omkring dette tema, men jeg hørte også, at

hun sagde, at hvis vi fik noget mere regulering på området, så var vi fri for de urimeligt høje priser, der er på mange sportsbegivenheder. Jeg vil gerne bede fru Elsebeth Gerner Nielsen give et eksempel, hvor hun synes prisen har været for høj.

Det rammer lige akkurat ned i det, der er hovedproblemet, og som vi er et par stykker, der allerede har beskæftiget os en hel del med, nemlig: Hvad bliver prisen, i det øjeblik det skal reguleres, som vi har talt om i dag, og som EU ønsker? Hvordan skal prisen fastsættes? Det er jo selve kernen i det, for ellers bliver resultatet, at vi ingen begivenheder får at transmittere.

Men som sagt, lad os få et eksempel på disse urimeligt høje priser og meget gerne også et bud på, hvordan vi skal fastsætte markedsprisen, når det, som vi taler om i dag, bliver til virkelighed.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det spørgsmål har jeg svært ved at svare på, fordi jeg ikke er ekspert på området, men jeg vil mene, at det var rimeligt, at priserne på sportsbegivenheder udviklede sig nogenlunde som det gennemsnitlige forbrugerindeks, dvs. at vi kan tillade de samme stigninger, som vi ser på andre typer varer, på tv-området.

Hvis jeg skal nævne nogle sportsbegivenheder, hvor prisen stiger vældig meget, ja, så gælder det jo bl.a. vores VM-kampe. Når vi eksempelvis ser kampene i de europæiske turneringer i tv, fortæller tv-stationerne, at priserne nu stiger ganske gevaldigt.

Og så er spørgsmålet, hvordan vi kan regulere det, og hvordan vi finder frem til et rimeligt prisniveau. Det må vi se på til den tid og så diskutere, hvad et rimeligt niveau er. Det tror jeg ikke vi kan afgøre her, og det kan kulturministeren heller ikke afgøre, men jeg tror, man kan komme frem til noget fornuftigt ved, at kulturministeren tager en diskussion med de enkelte sportsforeninger og de organisationer, som sælger disse udsendelser.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg tror også, det bliver utrolig vanskeligt, også fordi der er så stor forskel på de enkelte idrætsbegivenheder. F.eks. er badminton en stor sport i Danmark, men den er ikke særlig stor i andre EU-lande – hvis nu det ender med, at det bliver EU-reguleret.

Jeg tror ikke, det er muligt at finde en løsning, selv om vi formentlig bliver klogere, jo mere vi diskuterer det. Derfor er det et problem, fru Elsebeth Gerner Nielsen peger på, og løsningen tror jeg er meget vanskelig at få i sigte.

Men det bekymrer mig selvfølgelig også, at Det Radikale Venstre gav tilslutning til nogle af de ting, som Enhedslisten pegede på i forbindelse med sin begrundelse for forespørgslen, og som også er anført i den motiverede dagsorden, nemlig at vi nu skal til at kigge på en lang række afgifter og påbud, for at vi kan gennemføre det. Var det det, fru Elsebeth Gerner Nielsen tænkte på, da hun sagde, at Det Radikale Venstre støtter nogle af de elementer, som er indeholdt i Enhedslistens dagsorden?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det Radikale Venstre har en stor interesse i at sikre, at vigtige sportsbegivenheder og andre store begivenheder bliver et anliggende for de fleste danskere, altså bliver noget, som de fleste danskere har mulighed for at se, og vi er parate til at tage de redskaber i brug, som kan sikre det.

Vi har ikke endnu taget stilling til, hvad det er, der skal til. Vi venter og ser, hvordan EU-direktivet kommer til at se ud, og derefter må vi så prøve at finde frem til nogle fornuftige løsninger. Men der skal ikke være tvivl om, at Det Radikale Venstre er parat til at være med til at styre markedskræfterne på det her område.

Niels Højland (FP):

Som det blev sagt af en tidligere taler her i Folketinget, er der ingen grænser for, hvad man gerne vil lovgive om, og det vil nok også fortsætte fremover, lige så vel som mediebilledet vil fortsætte med at udvikle sig.

Når man ser på, hvordan fjernsynet har udviklet sig, fra det kom og så til nu, er der jo ingen grænser for, hvad der er sket, og grænserne er slet ikke nået endnu. Der har været mange diskussioner om, hvorvidt man nu skal kunne se det, og må man se det, og kan børnene tåle at se det osv., men det bliver altså i fremtiden noget, folk selv må afgøre, både hvad de vil se, og hvad de synes deres børn skal se, om de har råd til det, og om de vil købe det.

Den bedste form for licensbetaling er, at man betaler for det, man ser, og at man kan lade være med at købe det, man ikke vil se, i stedet for en statsstyret licensbetaling. Det vil altid virke u hensigtsmæssigt og gør det ikke nemmere for forbrugerne at få de bedste varer.

Ligeledes når man diskuterer sportsudsendelser. Det er klart, at der er mange penge i det, ikke bare i sportsudsendelserne, men også i reklamerne, for sponsorerne kalkulerer også med, at der er mange, der ser de udsendelser, så at deres reklamebudskab kan komme ud, så der vil være mange argumenter og mange vinkler at se det fra, og derfor vil de, der sponsorerer sportsfolk, også være interesseret i, at der er så mange som muligt, der ser det.

Jeg ser det ikke som noget problem, at vi får disse kanaler, og at vi får mange flere af dem, end vi har i dag, og det er Fremskridtspartiets opfattelse, at den bedste form for licensbetaling altså er, at man betaler for det, man ser, og så lader være med at købe det, man ikke vil se. Det er brugerbetaling, som vi alle sammen sætter så højt.

Og derfor kan jeg med det samme sige, at vi selvfølgelig ikke kan støtte dagsordensforslaget fra Enhedslisten.

Sonja Albrink (CD):

Da CD's ordfører på området desværre er forhindret i at være her i dag, er det blevet min opgave at vikariere og fremføre følgende på mit partis vegne:

Først vil jeg gerne takke kulturministeren for den besvarelse, han har givet, om de problemer, »pay per view« kan give anledning til. Hvis det bare får lov til at fortsætte, vil public service-tv stilles i en meget vanskelig situation.

Jeg vil dog gerne understrege, at det ikke bare drejer sig om sportsudsendelser – det er ganske vist det, der har været mest fremme i debatten – men det skal ses meget bredere, så man også sikrer de seere, der ikke interesserer sig for sport. Også helt andre typer udsendelser vil blive ramt, og herhjemme vil hverken DR TV eller TV 2 have en chance for at betale de priser, det kommer til at koste at erhverve rettigheder til at transmittere.

Problemet er ikke alene dansk, og det må derfor løses i EU-sammenhæng. Det er CD helt enig i, og der ligger allerede et forslag, som Danmark efter Europaudvalgets drøftelse for nylig kan forholde sig positivt til. EU-initiativet medtager vigtige begivenheder af enhver art, det drejer sig ikke kun om sport. Det er vi meget tilfredse med i CD, og vi håber selvfølgelig, at forhandlingerne i EU meget snart vil føre til en brugbar løsning.

Angående den danske løsning skal den naturligvis findes i tæt samarbejde med idræt-

ten selv, som ministeren også har sagt. De tilgrænsende spørgsmål som f.eks. modregning for salg af rettigheder i tipsmidlerne vil vi tage op i den debat, der skal være om den idrætspolitiske redegørelse om få uger.

Jeg må slutte med at sige, at CD ikke kan støtte det foreliggende dagsordensforslag. Vi vil stemme imod det.

Ole Donner (DF):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til ministeren for den forholdsvis korte redegørelse om dagsordenspunktet.

Og så vil jeg godt sige, at Dansk Folkeparti jo er med i det medieførlig, der foreligger, og det er vi selvfølgelig glade for. Men da Enhedslisten jo ikke er med i forliget, så er det klart, at de føler en usikkerhed over for de problemer, der kommer fremover, og det er vel også det, der har bevirket, at de har følt trang til at rejse denne forespørgselsdebat. Jeg synes, det er glimrende, at vi får en forespørgselsdebat om dette emne, fordi det er noget, der interesserer befolkningen, og det kan være svært i en kort nyhedsoversigt på ti sekunder i en TV-Avis at svare, når man bliver spurgt, om man går ind for »pay per view«, eller man ikke gør. Derfor synes jeg, det er glimrende, at vi har fået forespørgselsdebatten.

Dansk Folkepartis grundholdning er den, at vi går ind for, at man skal have et frit tv, der finansieres ved reklameindtægter og ved »pay per view«. Vi er imod tvangslicens. Vi synes, det er helt urimeligt, at folk er tvunget til at betale den store licens.

For hvad er det, der sker, når folk kommer hjem fra arbejde? Ja, så sker der det, at de sætter sig foran flimmerkassen, og så kigger de efter, hvad for et program de nu vil se. Så finder de ud af, at der er en mægtig god film fra Danmarks Radios TV 1, og 20 minutter før den slutter, starter der én, der er mindst lige så god, på TV 2, og 10 minutter før den slutter, så kommer der en sportsudsendelse, som man også gerne vil se, på TV 3. Så skal man altså enten sætte sig til at vente, eller også skal man springe et program over. Det er uheldigt, når det kører på den måde. Det vil sige, at folk sidder og keder sig foran fjernsynet, mens de venter på et program, og så falder de i søvn – og så vågner de, når det hyler, og så er det tid at gå i seng.

Og så siger man: Jamen hvad så med public service og alsidighed?

Public service er selvfølgelig en god ting, men det, der kommer frem som public service, er ofte så gruelig kedeligt. Selvfølgelig skal det også være der, når vi på længere sigt får et betalings-tv, men hvis staten har noget, den vil publicere, og noget, den vil sikre at befolkningen har mulighed for at se, så må den betale for det, så folk kan trykke på knappen og se det gratis.

Man taler også om alsidighed, og dér vil jeg gerne stille et spørgsmål til ministeren. Jeg vil gerne vide, hvor man klager over manglende alsidighed i f.eks. Danmarks Radio.

Jeg vil godt give et enkelt eksempel: Der var engang et folketingsmedlem, der hed Hanne Reintoft, som er blevet meget brugt i tv og radio som brevkasseredaktør, og som svarer på en masse spørgsmål, og det synes jeg er fint. Hun gik ud af politik, og så var det i orden.

Der har også været en meget kendt SF'er herinde, som også er holdt op i politik. Jeg synes, det er meget fint, at hun har et halvtimesprogram hver uge. Men jeg synes ikke, det er i orden, at man har en partileder fra et parti herinde, som har et halvtimesprogram. Jeg kan ikke forstå, at der ikke er nogen, der har klaget over det, og jeg vil gerne vide, hvor man klager over manglende alsidigheden i Danmarks Radio.

Jeg synes, at mange af de udsendelser, der bliver produceret, er kedelige udsendelser, som folk næsten føler sig forpligtede til at se med den høje licens, de betaler, og det synes jeg ikke er rimeligt.

Med det fremtidige tv, det moderne, digitaliseret tv, vil det jo blive sådan, at når man kommer hjem fra arbejde, så går man ikke hen og slår op i avisen for at se, hvor længe man skal sidde og vente på den og den udsendelse, men så er der et tryknapsystem, og så kan man sige: Nu vil jeg gerne se TV-Avisen – og så ser jeg den – og så vil jeg gerne se en eller to film, og så vil jeg gerne se noget andet, som alt sammen kan kodes ind på forhånd. Og skulle folk så sidde og kede sig, så kunne det også godt være, at de gerne ville se noget public service, som staten har betalt, og så vil de selvfølgelig trykke på knappen.

Så siger De Radikale, at man skal regulere det her, og at man søreme skal passe på, at prisniveauet ikke bliver ændret osv. Jamen kære venner, det kan vi jo ikke gøre noget ved. Hvis vi skal lade det ligge, som fru Elsebeth Gerner Nielsen sagde, så vi kan se på det senere, så får vi aldrig set den fodboldkamp, som hr. Helge Sander talte om.

I betragtning af alt det bras, der laves på Danmarks Radios TV 1, er jeg helt sikker på, at hvis man sparede licenspengene, så kunne man komme meget langt med at betale for at se noget, som man gerne vil se, med betalings-tv. Vi har et eksempel i TV 3, som opkræver 9 kr. om måneden for et abonnement, og så kan der altså blive noget med, at man skal betale for nogle ekstra udsendelser; men der er jo ingen, der siger, det behøver at blive så dyrt med disse ekstra udsendelser, for spørgsmålet er, hvordan man vil sælge udsendelserne, og hvor mange tv-stationer der kan få adgang til de forskellige sportsarrangementer og komme til at sende det. Jeg er helt tryk ved, at man kører mere og mere i den retning.

Hr. Bent Hindrup Andersen sagde: Jamen så lægger vi bare en afgift på. Hvis der bliver noget med »pay per view«, så må vi sørge for, at der kommer en afgift på, så vi kræver en masse penge ind, taber halvdelen undervejs til administration og deler resten ud igen til sportsarrangementer og til dem, der har leveret varen, eller hvad det nu var, man ville kræve dem op til.

Det lyder da meget smukt, men det hjælper jo alt sammen ikke, hvis et amerikansk firma køber et stort sportsarrangement og laver »pay per view« over Internettet og betaling over Internettet. Så får skatteministeren saftsuseme travlt, hvis han skal rundt og kontrollere, hvor mange afgifter han nu er gået glip af. Der er så mange muligheder, at det løber helt løbsk, hvis man vil forsøge at styre det. Det kan simpelt hen ikke lade sig gøre.

Man kan også tage et andet eksempel og sige: Når man nu vil regulere det her område, hvordan var det så egentlig, dengang man her i Folketinget begyndte at tale om reklamer i fjernsynet? De nuværende regeringspartier m.fl. tordnede imod reklame, og det skulle styres, og det skulle man i hvert fald ikke have osv. Man tænkte ikke på satellitkanaler og kabel-tv. Der gik mange år, hvor man forbød de danske firmaer at bruge tv-reklamer, og man ville helst slet ikke have nogen reklamer i dansk fjernsyn. Det varede jo ikke ret længe, inden de danske firmaer fandt ud af, hvad det var for nogle tv-kanaler, der blev set herhjemme, og så betalte de rigtig mange penge for at sende reklamerne på de udenlandske tv-stationer.

Vi i Dansk Folkeparti ser frem til den fremtid, der ligger foran os, hvor der bliver et trykknapsystem, og hvor man kommer hjem, og så ser man de udsendelser, man gerne vil se, og beta-

ler for dem. Og det vil sige, at hvis man vil se noget dåsemad fra en eller anden amerikansk serie, ja, så har man lov til det, og det bliver garanteret meget billigt, fordi de bliver set af mange, mange millioner hele verden over, så hvis man bare vil sidde og lade sig underholde af sådan én, er jeg helt sikker på, at det kan gøres for meget få kroner i fremtiden, hvorimod det koster enorme summer, når Danmarks Radio producerer. F.eks. koster »Bryggeren« måske 1 mio. kr. eller mere pr. afsnit, men alligevel så falder folk fra, efterhånden som de ikke kan følge med mere.

Jeg mener, at det rigtige er, at tvangslicensen skal væk, og så må vi betale for det, vi gerne vil se. Og hvis vi får det at se, som vi gerne vil se, ja, så behøver vi ikke sidde og bruge al den ventetid i sofaen, og derfor bliver det på lang sigt billigere kun at betale for det, man ser.

Som jeg indledte med at sige, er vi med i medieforliget, og vi har tiltro til, at ministeren hele tiden vil holde sig a jour med situationen og vil indkalde de partier, der nu skal være med, til at forhandle disse ting. For jeg er enig med den konservative ordfører i, at selv om vi har en 4-årig aftale, så er der med garanti mange af disse her ting, som vi skal have fat på, inden de 4 år er gået.

Og så skal jeg til slut sige, at vi ikke kan støtte Enhedslistens dagsordensforslag.

Kulturministeren (Ebbe Lundgaard):

Jeg vil sige tak for de mange indlæg i debatten. Vi har været vidt omkring og måske også ude på kanten af det, forespørgslen egentlig handler om.

Jeg vil godt tillade mig at begynde med at svare hr. Ole Donner på det spørgsmål, han rejste om alsidighed. Jeg skal bare minde hr. Ole Donner om, at det faktisk fremgår af den medieaftale, Dansk Folkeparti er med i, hvordan man klager over noget sådant: Public service-stationerne skal aflægge et medieregnskab, hvori de redegør for, hvordan de behandler klager, og det er i øvrigt direktionerne på de 2 tv-stationer, der er ansvarlige for det.

Så skal jeg til forespørgernes spørgsmål, der er gentaget et par gange, om, hvad den sene reaktion skyldes, sige: Jeg tror, det er fordi, der ikke har været noget at reagere på indtil for ganske nylig. Jeg tror, det er rigtigt, som andre ordførere har sagt, at det er boksekampen – eller slåskampen, som jeg tillod mig at kalde den for et par dage siden – mellem Larry Holmes og

Brian Nielsen, der har foranlediget debatten. Men jeg synes, det er vigtigt, at den bliver rejst, så det vil jeg gerne kvittere for, og vi vil komme tilbage til den adskillige gange i den kommende tid.

Og så vil jeg også lige sige til hr. Bent Hindrup Andersen, at når jeg har henstillet, at vi afventede debatten om modregningen, så gjaldt det kun den del af forespørgslen, som jeg mener hører hjemme i den idrætspolitiske debat.

Den debat, vi har taget om »pay per view«, hører naturligvis hjemme her, og den kan vi ikke tage i alt væsentligt under det idrætspolitiske debat, men en eventuel modregning vil jeg komme ind på lidt senere i svaret. Det er naturligvis noget, der skal svares på her, og det vil jeg så forsøge at gøre lidt mere udførligt.

Til hr. Aage Frandsen vil jeg sige, at det da var interessant at høre SF's liste over mulige idrætsbegivenheder, der skulle på den danske liste. Det vil helt givet give anledning til mange drøftelser og forhåbentlig også drøftelser her i Folketinget og måske lovgivning. Det tror vi bliver konsekvensen af det EU-direktiv, som nu bliver ændret, når vi engang skal arbejde med sådan en liste.

Hvad en væsentlig del er, når man skal udmønte det, det ved jeg ikke, men jeg er da ret enig i det, flere ordførere har antydnet: at det er om ikke hundrede procent så oppe i retning af det, og man skal i hvert fald op på over tre fjerdedele af den danske befolkning, hvis jeg skal give udtryk for, hvad en væsentlig del er. Men også det kommer an på en drøftelse og en definition her i Danmark; det bliver vor egen suveræne afgørelse.

Så har jeg en kort bemærkning til et indlæg fra hr. Keld Albrechtsen om EU-moderdirektivet, som han kaldte tv uden grænser. Hr. Keld Albrechtsen mente, at det, vi laver nu, er et forsøg på lapperi. Det er det ikke. Det er et helt selvstændigt og suverænt forslag, og der ligger ingen tilbagetrækning mod direktivet om tv uden grænser, idet det jo er et direktiv, der taler om salg af tv-rettigheder, og derfor ikke griber ind i restriktionerne for, hvor kultur kan drøftes herne.

Og så vil jeg gerne kvittere for et synspunkt, som jeg ikke har hørt tidligere, fra fru Elsebeth Gerner Nielsen. Hun gjorde opmærksom på det positive i »pay per view«-princippet, idet det genindførte en forsamlingshustradition i Danmark, fordi folk samledes og sad skulder ved skulder og så på den vigtige sportsbegivenhed

og kunne samtale om udviklingen i dramaet osv. Den vinkel havde jeg slet ikke overvejet, men jeg vil gerne kvittere for den og vil gerne tage den med, når jeg fremover skal argumentere for muligheden af, at der fortsat findes noget, der hedder »pay per view«-fjernsyn.

Jeg vil godt understrege, at det, der ligger i forslaget, som skal behandles i EU-sammenhæng nu, kun er, at medlemslandenes tv-stationer skal respektere andre medlemslandes lister over vigtige begivenheder. Det er udgangspunktet. Vi behøver ikke selv lave en liste, men går vi ind i det her, så forpligter vi os til at respektere de andre landes lister. Det er hovedfilosofien i det initiativ, der er på vej i EU-regi. Det synes jeg er vigtigt at sige.

Et spørgsmål, som har været rejst flere gange – og det er sådan et generelt svar til flere af ordførerne – er, om TV 3 kan udnytte eneretten til vigtige begivenheder. Det bliver, som jeg allerede har antydnet, et af de spørgsmål, som Danmark selv skal tage stilling til, om TV 3 har seere nok til at være for en væsentlig del af befolkningen, altså være landsdækkende. Og det er klart, at når den tid kommer, og vi kender TV 3's dækning i Danmark, så er det et spørgsmål, som vi til den tid tager stilling til.

Mange af ordførerne har været inde på, hvad prisen så bliver. Bliver det ikke alt for dyrt, det her, for public service-stationerne? Jeg var selv i mit svar inde på, at de begrænsede midler, som public service-stationerne i den sammenhæng råder over, kan gøre det svært at konkurrere.

Her er det vigtigt at sige, at i det forløb, der er i EU-regi i øjeblikket, er der slet ikke taget stilling til spørgsmålet om priserne. Jeg vil også gerne understrege, at jeg tror på, at der kommer en automatisk prisregulering.

Jeg synes, der er et aspekt, som flere af de ordførere, der har spurgt om det, overser, nemlig det forhold, at det at reklamere i forbindelse med en stor idræts- eller kulturbegivenhed, naturligvis er mere attraktivt, hvis hele befolkningen kan se reklamerne, end hvis kun en begrænset del af befolkningen kan se dem, og derfor vil der være større reklameindtægter i forbindelse med en sportsbegivenhed, hvis det er noget, der sendes på en public service-kanal, som hele befolkningen kan se. Det er i øvrigt også noget, som idrætsorganisationerne selv er meget opmærksomme på.

Det er den eneste kommentar, jeg vil gøre omkring prisdannelsen, for det er man ikke inde på, og det overlader man i øvrigt til markeds-

kræfterne, som jeg har en stor tiltro til vil regulere det sådan, at det også bliver muligt for public service-stationer at være med, når man skal betale for de begivenheder, som man altså kan få ret til at transmittere, selv om de ejes af en betalingskanal.

Så har idrætsverdenen ved en henvendelse om dette her forløb udtrykt en del bekymring – og det kan man godt forstå – for, at der kan forsvinde indtægter. Det er måske vigtigt at minde om, at i forbindelse med betænkningsafgivelsen, som førte til eliteidrætsloven for knapt 10 år siden, anbefalede idrætsorganisationerne, Danmarks Idræts-Forbund, eksplicit og tydeligt, at der snarest muligt blev taget lovgivningsinitiativer på dette område for at sikre, at alle danskere kunne se fjernsyn fra de vigtige idrætsbegivenheder.

Og når man nu er bekymret for, hvad der skal ske, så synes jeg, det er vigtigt at holde sig det for øje, som jeg sagde om de mulige reklameindtægter og andre finansieringskilder, men også at man – i hvert fald tidligere, og jeg tror, det fortsat er tilfældet – i de danske idrætsorganisationer vedkender sig denne forpligtelse til, at hele befolkningen kan tage del i og få lov at se de sportsbegivenheder, som jo er en slags nationale, et nationalt klenodie.

Flere ordførere har spurgt, om der findes lister rundt omkring allerede nu, og det gør der. I England er der udarbejdet en liste – den kunne jeg godt gennemgå her, men det skal jeg ikke gøre – som indeholder lige nøjagtig alle de sportsbegivenheder i England, som vi er vant til at se: cricketkampene, pokalfinalerne, Grand National Steeple Chase osv. Det er det, englænderne har sat på listen, og som vi altså er forpligtet til at respektere.

Man kan så spørge, hvorfor der skal EU-regulering til. Det har også ligget indirekte i en del af spørgsmålene. Det er altså, fordi det er den eneste måde, hvorpå vi kan sikre, at andre landes tv-stationer respekterer danske seeres ønsker om at få adgang til disse begivenheder uden at skulle betale ekstra for det. Man kan kun gøre det igennem EU.

Og sluttelig vil jeg godt have lov at komme ind på spørgsmålet om modregning i den offentlige støtte, da det nu alligevel er rejst, men jeg håber, at debatten kan fortsætte i forbindelse med den idrætspolitiske redegørelse:

Det kan være rigtigt at have det synspunkt, og jeg er ikke uinteressert i det NESA-princip, som hr. Bent Hindrup Andersen nævnte, for

alene det at nævne muligheden og at true med det kan jo føre til en korrigeret opførsel på området, og det kan godt være, at der er den mulighed, men det er meget vanskeligt at sammenkæde, og jeg vil godt gøre opmærksom på den problemstilling, der er i den modregning.

Og der er ét aspekt i den danske støtte til eliteidrætten, vi glemmer lidt her, og det er, at den jo også drejer sig om uddannelsesmæssige og sociale forhold, og hvorfor skal det gå ud over en enkelt idrætsudøver på et område, at vedkommendes organisation på en eller anden måde har eksklusive rettigheder til det, som idrætsudøveren præsterer?

Det er i hvert fald en lang og kompleks problemstilling, som vi skal tage med i vores overvejelser, men jeg er ikke fremmed over for at se på den problemstilling.

Og når vi taler om dette her, er det også vigtigt at vide, hvilke begivenheder der har været med til at udløse debatten, for der findes jo rent professionel sport, bl.a. førnævnte boksekamp, som intet har med offentligt støttet elitesport i Danmark at gøre, og som det er enhver ret at sælge til en hvilken som helst pris, man kan få for det, uden at vi kan gribe ind over for det. Det er kun dér, hvor danske idrætsudøvere ifølge eliteidrætslovgivningen støttes via Team Danmark-ordningen, det kan være interessant at overveje en eller anden form for modregning.

Men det er et meget komplekst forhold, som jeg håber vi kan få lejlighed til at drøfte videre og måske gå lidt mere i detaljer med, end det er muligt under denne forespørgselsdebat.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (DF):

Jeg vil takke kulturministeren for svaret på mit spørgsmål om, hvordan man klager over Danmarks Radios TV 1, og jeg så, at ministeren konfererede med embedsmandsbåsen, hvorfra han jo også fik et embedsmandssvar, som var helt korrekt, nemlig at Dansk Folkeparti har været med til at underskrive medieaftalen og derfor selvfølgelig bør vide, at der i denne forbindelse bl.a. skal udarbejdes en mediepolitisk redegørelse.

Men så vil jeg præcisere mit spørgsmål lidt og sige: Fru Hansen i Horsens, som ikke er medlem af Dansk Folkeparti, og som ikke er medunderskriver af medieforliget, hvordan klager hun over den manglende alsidighed i Danmarks Radio TV 1, og hvad er behandlingsproceduren, og er der overhovedet nogen chance for, at hun

får et svar, eller skal hun afvente denne mediepolitiske redegørelse, inden hun sætter sig til tasterne for at klage over den manglende alsidighed?

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Vi er helt opmærksomme på den forventning, der er om at komme til at se de store sportsbegivenheder, men prisen er jo noget ret centralt, og derfor noterede jeg mig også, at kulturministeren i sit første indlæg sagde, at det ikke var medtaget i direktivudkastet.

Men det bekymrer mig lidt, at kulturministeren lidt senere i sit indlæg sagde, at prisen overlades til markedskræfterne, og derfor bliver jeg nødt til at stille det samme spørgsmål, som jeg stillede i mit første indlæg: Hvordan i alverden skal markedskræfterne træde i kraft, når det kun er en lille, snæver kreds, der har mulighed for at købe?

Det synes jeg er et meget centralt spørgsmål, og jeg er enig i, at vi ikke kan afklare det hele her i dag, men vi skal jo tage stilling til en dagsorden, hvori det indeholdes, og derfor er det altså væsentligt at finde ud af, hvad den rigtige pris er, når markedskræfterne sættes ud af spil. Eller rettere sagt: Det mener kulturministeren jo ikke de gør.

Og så vil jeg også lige spørge kulturministeren, om han ikke tror, det vil blive opfattet som ekspropriation, hvis man griber til de forholdsregler, som er nævnt i direktivet, og at der derfor kan være en risiko for, at der efterfølgende kommer en lang række retssager med krav om betydelige erstatningssummer.

Kulturministeren (Ebbe Lundgaard):

Til hr. Ole Donner vil jeg blot sige, at de ansvarlige for den løbende drift af Danmarks Radio er Danmarks Radios bestyrelse, og at man kan henvende sig dér, hvis man har noget at klage over – sådan har jeg forstået fremgangsmåden.

Og til hr. Helge Sander vil jeg sige, at jeg faktisk tror, markedskræfterne kommer til at bestemme prisen, og at jeg ikke helt forstår, hvad det er for en snæver kreds, hr. Helge Sander tænker på, for hvis en sådan liste bliver indført i Danmark, vil der jo ske det, at hvis et betalings-tv-selskab i Europa køber rettigheden til en bestemt sportsbegivenhed, vil vi have ret til at købe en bestemt sportsbegivenhed og videreudsende den på en dansk public service-station, og det har jo ikke noget at gøre med en snæver

creds, for den betalings-tv-station, der byder højest, får formodentlig lov til at købe sportsbegivenheden, men er så forpligtet til at videre-sælge den. Man kan altså ikke have eneret på at udsende den, men skal videresælge den til en public service-station i det givne land, der har den på sin liste. Sådan er det.

Det kan da godt være, at det er en begrænsning af markedskræfterne, men der er jo mange andre faktorer, der spiller ind, og som nok skal sætte et prisleje, som er acceptabelt.

I øvrigt har den prisdiskussion, som vi begge to har været inde på i vores diskussion her, slet ikke fundet sted endnu, men den vil naturligvis komme med i det videre forløb, når EF-direktivet på et givet tidspunkt skal implementeres.

Og til spørgsmålet om ekspropriation vil jeg sige, at det på intet tidspunkt i forløbet indtil nu har været nævnt i EU-sammenhæng, og at jeg dér kun kan henvise til, at i et så liberalt samfund som det britiske har den problemstilling slet ikke været rejst i forbindelse med, at man derovre har lavet en liste over, hvilke idrætsbegivenheder der skal sendes, og det må jeg forstå således, at den prøve er bestået, og at det problem ikke er et reelt problem. Men kommer det, må vi naturligvis tage stilling til det på grundlag af den gældende lovgivning på det område.

Helge Sander (V):

Jeg er en anelse bekymret over kulturministerens vurdering af spørgsmålet om markedskræfterne, og jeg vil gerne gøre det endnu mere præcist ved at spørge, om kulturministeren tror, TV 3's bud på en fodboldlandskamp fra Madrid vil være det samme, hvis TV 3 må sende den alene, som hvis TV 3 er forpligtet til også at lade TV 2 sende den.

Ole Donner (DF):

Nu kom der en lidt blød formulering fra ministeren, nemlig at man bare kan henvende sig til Danmarks Radios bestyrelse, og derfor vil jeg spørge ministeren helt konkret: Beskæftiger Danmarks Radios bestyrelse sig overhovedet med disse klager?

(Kort bemærkning).

Torben Rechendorff (KF):

Nu bliver jeg altså til en afveksling bekymret, for jeg synes, hr. Ole Donners indvendinger lyder, som om det ville være godt, at vi nu vendte tilbage til det gamle system. For nu har vi med stort møje og besvær fået afskaffet

Radorådet og dermed fået fjernet Danmarks Radios og TV 2's daglige problemer fra denne sal, og så er det da klart, at hvis man er utilfreds med noget i Danmarks Radio, så henvender man sig til Danmarks Radios ledelse, og hvis man er utilfreds med noget i TV 2, så henvender man sig til TV 2's ledelse. Og ellers kan man jo passende via pressen henvende sig til offentligheden. Det er jo tit det, der giver mest pote.

Men lad os endelig ikke komme tilbage til de gamle tilstande – hvis det var det, der strejfedes hr. Ole Donner – det var dog en skrækkelig tanke.

Kulturministeren (Ebbe Lundgaard):

Til hr. Ole Donner vil jeg kort sige, at af respekt for armslængdeprincippet har jeg ingen mening om, hvordan klager over Danmarks Radio behandles. Det er bestyrelsens ansvar.

Og til hr. Helge Sander vil jeg sige, at jeg heller ikke har nogen mening om, hvordan markedskræfterne vil fungere i forhold til TV 3's muligheder for at betale eksklusivt og med forpligtelse til at sende videre. Jeg tror, markedskræfterne vil klare det, men jeg har ikke nogen mening om det på forhånd.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Ordføreren for forespørgerne, hr. Bent Hindrup Andersen.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil starte med at kommentere nogle af de sidste ting først.

Med hensyn til spørgsmålet om prisen er det da rigtigt, som hr. Helge Sander påpeger, at en liste over, hvad man er forpligtet til at videre-sælge bagefter, selvfølgelig har en vis indflydelse på prisdannelsen – det har den da. Den griber jo lidt ind i markedsforholdene, fordi den selvfølgelig beskriver, hvad man kan forestille sig at DR 1 og 2 og TV 2 så bagefter skal give for en pris. For det er jo et centralt spørgsmål, hvordan det problem skal løses.

Skal den pris, som Danmarks Radio skal betale for den omtalte landskamp i Madrid, f.eks. være den samme pris, som TV 3 har givet, eller hvordan skal det forhold være?

Og det er klart, at når man ved at påbyde, at den slags udsendelser skal videresælges, bryder ind i markedet på den måde, bliver det nødvendigt at vedtage en følgelovgivning.

Med hensyn til det spørgsmål, som især hr. Aage Frandsen fra SF, men også ministeren var

inde på – spørgsmålet om, hvad »en væsentlig del« er, om en væsentlig del er TV 3 eller ej – vil jeg sige, at for mig at se er det afgørende, at man ikke skal betale ekstra licens for at se noget. Så længe vi har det, som hr. Ole Donner kalder en tvangslicens, altså at man skal betale licens, så snart man er i besiddelse af et tv-apparat, må det være de kanaler, der finansieres af den licens, der skal have disse rettigheder, og derved falder TV 3 ud.

Endelig vil jeg sige til ministeren, at jeg har fået det indtryk, at ministeren på linje med Enhedslisten har udtrykt den stærkeste bekymring over for samtlige indlæg her i salen, og det er rart.

Og ud over SF er det også ministeren, der har givet den klareste tilslutning til i hvert fald at overveje at benytte modregning som en eller anden form for økonomisk incitament med modsat fortegn – forstået på den måde, at jeg tror, at alene det, at ministeren er kommet med det udsagn her fra talerstolen i dag, kunne give anledning til at kigge på den fremtidige støtte, hvis man ikke håndterer disse forhold ordentligt, og at det i sig selv måske kunne medvirke til at presse priserne derved, hvor de hører hjemme. Så det udsagn er jeg også utrolig tilfreds med.

Til gengæld har ministeren ikke forholdt sig til det, at især satellitkanalerne profiterer på den kultur, som er bygget op med nationale midler og national sved, og dér har vi også foreslået, at man overvejer at lægge en afgift på »pay per view« og på betalingskanalerne, og det er faktisk muligt, så længe de sendes over telefonnettet, og det er i virkeligheden meget enkelt at inddrive en sådan afgift. Det er også en oplysning til hr. Ole Donner.

Og så vidt jeg kan se, er det også et svar til hr. Helge Sander: Stort set den eneste måde, man kan gribe ind på, når Olympiaden eller andre ting sendes på begrænsede kanaler, er jo, at i den udstrækning de internationale satellitkanaler benyttes til danske kulturelle formål, kan man pålægge dem en afgift via telefon-systemet, når de benytter sig af en abonnementsordning eller »pay per view«.

Og det er derfor, vi har foreslået, at man ikke kun har spørgsmål om påbud og lister med i sit register, for vi mener faktisk, at det er nødvendigt med en bred vifte af reguleringer, hvis vi skal undgå, at betalings-tv ikke blot i form af »pay per view«, men også i form af abonnement

i sidste ende skal rykke gulvtæppet væk under vore nationale kanaler: DR 1 og 2 og TV 2.

Og med hensyn til de spørgsmål, som hr. Helge Sander stillede, vil jeg sige, at jeg tror, jeg har været omkring de fleste af dem. Det eneste, jeg ikke har været direkte omkring, er spørgsmålet om ekspropriation.

I forbindelse med NESA-lovgivningen blev det jo også påpeget, at den havde karakter af ekspropriation, men jeg har vanskeligt ved at forestille mig, hvordan det kan have karakter af ekspropriation, når vi i Folketinget skal tage stilling til bevilling af støtte til forskellige formål, at det så også indgår i vore overvejelser, om den støtte nu også er nødvendig. For hvis en bestemt sportsgren har fået solgt sine aktiviteter til tv og derigennem fået et gevaldigt økonomisk tilskud, har den jo ikke længere brug for så voldsomt stor støtte, og derfor mener jeg ikke, det har noget med ekspropriation at gøre. Tværtimod har det noget med retfærdighed at gøre.

Hvem er det, der har brug for støtten? Hvis en idrætsorganisation har solgt eneretten til en bestemt sportsbegivenhed til en tv-kanal for at få mange penge ud af det, skal vi så fortsætte med at give den offentlig støtte i stedet for f.eks. at støtte en organisation, som af hensyn til, at alle skal kunne se de nationale begivenheder på public service-kanalerne, har valgt at lade være med det?

Og til hr. Aage Frandsen fra SF skal jeg sige, at det i hvert fald er en slags imødekommelse, at man vil undlade at stemme til vores dagsorden ud fra det synspunkt, at det godt kan være, at de virkemidler, som vi har nævnt, kan være nødvendige.

Jeg vil gerne sige, at det eneste punkt, hvor jeg egentlig er lidt uenig med hr. Aage Frandsen, er, når der tales om en væsentlig kanal. Jeg mener, det er vigtigt ikke at fastholde et princip om, at alle skal kunne se den. Jeg mener, det skal være ud fra det princip, at alle skal kunne se den uden at betale noget ud over den licens, vi bliver pålagt i det øjeblik, vi erhverver et tv-apparat.

Med henblik på, at debatten bliver taget op igen i forbindelse med den idrætspolitiske redegørelse, vil jeg gerne sige, at det er jo kun en del af det område, debatten omhandler. Den omhandler også andre kulturelle anliggender.

Fru Sonja Albrink havde en tilkendegivelse af, at det kan være nødvendigt at kigge på en modregning. Det synes jeg også er positivt.

Og så helt over i den anden ende til Dansk Folkeparti: Det var jo næsten, hvad man kunne forvente, og jeg synes, det er en glimrende vision – forstået på den måde, at når hr. Ole Donner fortæller om, hvordan hans fremtidsvision ser ud, er det ene og alene ren brugerbetaling, og alt, hvad der hedder public service, og alt, hvad der handler om den nationale identitet gennem vores kulturelle formidling, er væk. Jeg synes, det er interessant, at man har indgået et medieforlig, hvor hr. Ole Donner rent faktisk har vetoret over for et hvilket som helst progressivt skridt, der skal tages inden for medieforligets rammer for at dæmme op for en sådan udvikling. Men det er i hvert fald klar tale.

Når det generelt drejer sig om De Konservative, Venstre og i øvrigt også Fremskridtspartiet, undrer det mig lidt, at man sætter så stor lid til, at markedskræfterne skal regulere det her, men samtidig godt kan se, der er et problem, når man ikke er villig til at se det problem i øjnene i tide. Man vil vente, til det er for sent.

Jeg vil gerne understrege, at hovedformålet med at rejse denne forespørgselsdebat netop var at få sat hele debatten i gang i tide. Som hr. Ole Donner sagde, skal vi ikke kun sige ja eller nej til »pay per view« på 10 sekunder i en tv-kanal, og nu er der i hvert fald blevet mulighed for, at offentligheden kan at få lidt mere indsigt i, hvad de enkelte partier mener om »pay per view«, og hvilke initiativer, de mener, der skal tages i den forbindelse.

Med disse bemærkninger vil jeg selvfølgelig anbefale, at man stemmer for det dagsordensforslag, vi har stillet.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg vil gerne sige tak til hr. Bent Hindrup Andersen for det ærlige svar vedrørende markedskræfterne. Selvfølgelig har de indflydelse på prisfastsættelsen, og det var det ærlige svar, som kulturministeren ikke turde give. Men reelt er forholdene jo, som hr. Bent Hindrup Andersen gengav det. Til gengæld tror jeg, hr. Hindrup Andersen bliver nødt til at revurdere sin mening om ekspropriation, for selvfølgelig er der tale om ekspropriation, hvis man tager nogle rettigheder, der giver en indtægt.

Jeg vil gerne igen gøre opmærksom på, som det også fremgik lidt tidligere i debatten, at med hensyn til boksekampen med Brian Nielsen – som formentlig har været en spore for Enhedslisten og baggrunden for forespørgslen i dag –

havde det været ganske umuligt at gøre de ting, man taler om i dagsordenen. Brian Nielsens boksekamp har intet at gøre med offentlige midler og har intet at gøre med de forhold, hr. Bent Hindrup Andersen ridsede op.

Jeg synes også, der her ved afslutningen af debatten er grund til at sige, at det ikke er noget problem i Danmark, fordi vi tilsyneladende har nogle ansvarlige ledere. Da man skulle forhandle om transmissionerne fra de danske idrætsbegivenheder, var det jo sådan, at man simpelt hen sagde, at de skulle gå til de danske public service-kanaler og ikke til de udenlandske kanaler, som bød på de samme begivenheder.

Så må jeg sige til slut, at Venstre selvfølgelig ikke kan støtte dagsordensforslaget. Det giver ikke svar på de fem spørgsmål, vi har rejst under debatten, og vi mener også, at de forslag, som stilles i Enhedslistens dagsorden, er ganske uigennemførlige.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (DF):

Hr. Hindrup Andersen var inde på den fremtid, jeg ser for fjernsynet, og hr. Hindrup Andersen var bange for, at der ikke blev lavet public service, og for, at det nationale og danskheden blev svigtet. Public service mener jeg staten skal fremstille, og staten skal selv betale for det, og så skal folk kunne se det gratis. Med hensyn til danskheden skal Dansk Folkeparti nok sørge for at fastholde den ved at stemme dansk og ved at fremhæve de danske ting, så det skal vi nok tage fat i.

Hr. Hindrup Andersen sagde også, at »pay per view« kunne klares pr. telefon, og så kunne man bare tage en afgift for det. Her er det, jeg måske er en anelse længere fremme. I dag har vi Internettet, og i løbet af få måneder kan man fra Amerika udbyde »pay per view« til danskerne, og man kan betale det på Internettet. Her er det, jeg siger, at vores skatteminister får meget travlt med at finde ud af, hvor mange afgifter han er gået glip af.

Så var vi også inde på Danmarks Radios bestyrelse på et tidspunkt, og hr. Rechendorff advarede meget imod, at vi gik tilbage til de gamle forhold. Jeg vil godt gøre opmærksom på, at for ganske nylig var Det Konservative Folkeparti ved at himle, fordi en hr. Uffe Ellemann-Jensen reklamerede for en bog i en konkurrerende tv-kanal. Men det var selvfølgelig ikke Danmarks Radio, man skulle rette henvendelse til.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Hr. Helge Sander har ret i, at hvis man laver påbudslinjen – hvis man kan kalde den sådan – så bred, kan man få nogle problemer, for så ender det i forhold af ekspropriativ art. Jeg er enig i, at det kan give nogle problemer, og det er derfor, vi siger, at den metode er god til at løse nogle problemer. Det bliver nok en ret begrænset liste i virkeligheden, og det er netop derfor, vi har foreslået, man skal supplere med de yderligere skridt, vi har nævnt, f.eks. modregning. Det kan ikke anklages for at have ekspropriativ karakter.

Jeg er altså sådan set enig i, at når vi kommer ind til benet og skal til at lave den liste, vil den blive relativt begrænset og vil ikke løse problemet. Derfor vil det blive nødvendigt at tage skridt, vi har nævnt i dagsordenen med at true eller løfte pegefingern og sige: Det er muligt, man kan sælge eneretten til en kanal, men så er det ikke sikkert, man fremover kan forvente at få støtte. Jeg mener også, det er ret og rimeligt, at de kanaler, der vil tjene og profitere på vores kulturelle begivenheder, skal bidrage til dem med en afgift på deres sendevirksomhed.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 60 af Bent Hindrup Andersen (EL) (se foran) forkastedes, idet 4 (EL) stemte for, 92 (S, V, KF, RV, FP, CD og DF) imod; 10 (SF) stemte hverken for eller imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Meddelelser fra formanden

Første næstformand (Ivar Hansen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 11. marts 1997 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Med hensyn til de øvrige møder i den pågældende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 15.29
